

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. W.**

podejrzanej z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.

w dniu 24 kwietnia 2025 r.

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę podejrzanej

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 14 sierpnia 2024 r., sygn. akt IV Kz 910/24

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Wieliczce

z dnia 24 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 913/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu
adw. M. P. Kancelaria Adwokacka w Ś. kwotę 885,60 zł
(osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100), w tym 23 % VAT, za
sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić A. W. z kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 913/23 Sąd Rejonowy w Wieliczce na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie karne wobec podejrzanej **A. W.** o czyny opisane we wniosku prokuratora, tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k., a na podstawie art. 93a § 1 pkt 4 k.k., art. 93b § 1 k.k. i art. 93c pkt 1 k.k. zastosował wobec podejrzanej środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym.

Po rozpoznaniu zażalenia obrońcy podejrzanej Sąd Okręgowy w Krakowie postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2014 r., sygn. akt IV Kz 910/24, utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca podejrzanej zarzucając rażące naruszenie prawa, tj. art. 93a § 1 pkt 4 k.k., art. 93b § 1 i 3 k.k., art. 93c pkt 1 k.k. oraz art. 93g § 1 k.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym - w sytuacji, w której nie zachodziło ryzyko ponownego popełnienia przez podejrzaną czynu zabronionego o znacznej szkodliwości społecznej oraz w sposób nieodpowiedni do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który podejrzana może popełnić.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Wieliczce wniósł o jej nieuwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Sąd I instancji przeprowadził prawidłową ocenę przesłanek wymienionych w art. 93b k.k. i art. 93g k.k., dokonując oceny stopnia prawdopodobieństwa popełnienia przez **A. W.** ponownie czynu zabronionego o znacznym stopniu społecznej szkodliwości - poza oceną specjalistycznej opinii biegłych lekarzy psychiatrów wypowiadających się w tej kwestii, dokonał także analizy tego

prawdopodobieństwa z uwzględnieniem dotychczasowego zachowania podejrzaney, jej uprzedniej karalności oraz obecnej sytuacji życiowej, połączonej z prognozowaniem możliwości zaistnienia okoliczności i warunków sprzyjających zaprzestaniu leczenia i ewentualnością popełnienia przestępstwa. Nie doszło do zawężenia tej oceny wyłącznie do analizy dokonanej przez lekarzy psychiatrów. Dlatego nie miało miejsca naruszenie wskazanych w zarzutach kasacyjnych przepisów przez Sąd odwoławczy, który z taką oceną Sądu Rejonowego w pełni się zgodził.

Sąd *ad quem* starannie i szczegółowo odniósł się do potrzeby zastosowania środka zabezpieczającego w tej sprawie i wskazał, na jakiej podstawie należało wyprowadzić wniosek, że Sąd *a quo* uznał, iż czyn podejrzaney cechował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Tym samym, środek zabezpieczający orzeczony wobec podejrzaney nie może zostać uznany za nieproporcjonalny, a także spełnione zostały wszystkie ustawowe przesłanki orzeczenia wobec podejrzaney właśnie tego - izolacyjnego środka zabezpieczającego.

Reasumując, nie można było uznać, że w kasacji trafnie wskazano na jakiekolwiek uchybienie, które mogłoby stanowić "rażące naruszenie prawa", o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Takie uchybienie musiałoby bowiem spełniać dwie przesłanki: być rażącym, a także mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. "Rażące" naruszenie to takie, które ma charakter wyraźny, niewątpliwy, dający się łatwo stwierdzić, jak również, gdy jego ciężar gatunkowy ma charakter poważny. O "istotnym" zaś wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło. Z tego rodzaju sytuacją możemy mieć do czynienia wówczas, gdy zarzuty sformułowane w środku odwoławczym zostaną w ogóle pominięte przez sąd drugiej instancji (art. 433 § 2 k.p.k.), bądź w sytuacji, w której wprawdzie staną się przedmiotem rozważań sądu odwoławczego, lecz w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny (art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. - tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 24 stycznia 2024 r., V KK 485/23 oraz z dnia 11 grudnia 2023 r., IV KK 455/23).

Tymczasem z opisanych powyżej okoliczności jasno wynika, że w niniejszej sprawie tego rodzaju uchybienia nie miały miejsca.

Podsumowując te rozważania należało uznać kasację za oczywiście bezzasadną i oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wtedy, gdy już na pierwszy rzut oka, z oceny podniesionych w niej zarzutów, w jasny sposób wynika, że są one jednoznacznie nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Taka właśnie oczywista bezzasadność wniesionej skargi zaistniała i w tej sprawie.

Wobec uznania kasacji za bezzasadną w formule kwalifikowanej, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku obrońcy w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., zwalniając od nich podejrzaną i obciążając tymi kosztami Skarb Państwa. Koszty te obejmują w szczególności wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu.

[JJ.]

[r.g.]